

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 17.

Den 25 April 1926.

54:e årg.

DET LÖNADE MÖDAN.

om, Karin och låt oss taga en promenad nere vid floden. Det har alldeles slutat upp med att regna, sade kapten Anstruther till sin maka.

— Vet du, Charlie, jag tror det är varken förståndigt eller rätt av dig att gå ut i afton.

Det är ännu rysligt fuktigt, sade hans unga fru och såg ängsligt upp från sin bok.

— Å nej, jag är fullkomligt återställd nu och måste hämta en smula frisk luft. Jag uthärdar inte att vara instängd på det här sättet.

— Nå, om du måste gå, så måste du väl, sade hon och lade bort boken. Jag skall göra mig i ordning och följa med, fastän jag inte alls har lust att gå ut, då det är så här fuktigt.

Kapten Anstruther hade kort förut blivit hemskickad som invalid från Västafrika, där han deltagit i Ashanti-expeditionen med utmärkelse. Två gånger hade han blivit omnämnd i depescherna för synnerlig tapperhet men upprepade gånger fallit offer för malarans härjningar. Därför hade han måst sändas hem till England.

Nu var han långt kommen på bättringsvägen, men var ändå tvungen att iakttaga stor försiktighet. När fru Anstruther därför kom tillbaka, redo att följa sin man, kunde man tydligt se, att hon inte var fullkomligt övertygad om, att det var klokt av honom att gå ut denna fuktiga oktoberafton.

— Vad det blir mörkt tidigt nu, anmärkte kapten Anstruther, då de gingo genom de folkrika gatorna i den stora staden. Men jag tror ändå vi skola hinna gå vår vanliga promenad, innan allt dagsljus försvunnit.

Nu kommo de till strandvägen. Det var den enda lantliga väg, som fanns i närheten av staden, och då nu fabrikerna och butikerna stängdes tidigt om aftnarna, brukade den vara till trängsel fylld med folk. Men denna afton var den nästan öde.

Tunga svarta moln, som tycktes färdiga att när som helst urladda sig i störtregn, syntes åter på himlen, men skingrade sig en smula då och då och lämnade rum för en liten ljusstrimma. Från de täta skogarna på den motsatta stranden hördes en ensam hägers obehagliga skrik. En dyster stämning härskade överallt.

På småningom stördes aftonens stillhet av en hop flickor från en fabrik i en by längre ned för floden. De voro på hemväg till

staden efter dagens arbete och pratade och skrattade högljutt.

— Charlie, jag tror vi måste vända om, sade fru Anstruther, vi ha gått förbi den första milstolpen, och det är så mörkt och otrevligt i kväll, så jag vill inte vara ute längre.

— Nå, så göra vi väl det då. Men vi låta de där flickorna gå om oss först, så att de få litet försprång; de hålla ett sådant väsen. Jag kan inte förstå, vad flickor alltid kan ha att skratta åt.

Högljudda utbrott av munterhet från flickorna, som nu voro rätt långt på väg till staden, kommo kapten och fru Anstruther

jag orätt. Tillsammans ilade de till olycksplatsen. I floden, som var djup och uppsvälld av det myckna regnet, kunde de blott urskilja något, som liknade ett klädbylte, men som i verkligheten var en drunknande kvinna. Flickorna, som alltfört ropade på hjälp, sade:

— Hon har redan varit under vattnet en gång.

Inom ett ögonblick hade kapten Anstruther kastat av sig rock och väst och störtat sig i floden. Med kraftiga, stadiga simtag närmade han sig den drunknande kvinnan och hann fram i tid för att kunna få fatt i henne. Lyckligtvis gjorde hon icke mycket motstånd.

Nässjö barnhem.

att se sig tillbaka. Det tycktes bli allt muntrare och muntrare.

— Vad göra de måne? undrade kapten Anstruther och stannade för att lyssna.

Plöstligt upphörde det högljudda skrattet, och det blev ett ögonblicks tystnad. I det nästa genljöd luften av genomträngande skri.

— Hon har fallit i! Hon har fallit i! O vad skall vi ta oss till? Hjälp, hjälp, hjälp!

— Någon är i floden, Karin, sade hennes man, jag måste se till, om jag kan hjälpa.

— Gharlie, du bör inte gå; det vore det samma som döden för dig, sade hon blek och darrande.

— Det är min plikt, älskade, sade han fast.

— Ja, naturligtvis. Gå, du har rätt och

Hon kunde icke, stackars varelse, ty hon var alldeles redlös av starka drycker. Det var detta, som flickorna hade märkt, och därför omringat henne och voro just i färd med att reta henne till det yttersta då hon, under försök till självförsvar, hade tagit överbalansen och fallit baklänges i floden.

— Ni borde blygas för er själva, sade fru Anstruther strängt, i det ögonen gnistrade av den rättmätiga harm hon kände över ett dylikt uppförande. Om båda drunknat hade ni haft deras död på ert samvete. Nu kan någon av er springa efter hjälp i stället för att stå där sysslolösa.

Två av flickorna, som blivit alldeles förskräckta av hennes allvarliga ord rusade bort åt staden till.

De övriga stodo bara och stirrade på skådespelet framför dem. Kapten Anstruther närmade sig mycket långsamt stranden. Strömmen var stark, vattnet steg mer och mer, och det såg ut, som om han inte kunde reda sig mot floden. Fru Anstruther märkte detta och hennes mod sjönk. Hon visste, i

— O Gud, bad hon om och om igen, sänd hjälp snart, eljest drunknar han! Hon såg på hur hennes man ansträngde sig till det yttersta och märkte, att simtagen blevo allt svagare.

Skulle då flickorna aldrig komma med hjälp? Äntligen hördes ett ljud. Kanske

Småfåglarnas vän.

huru hög grad hans långa sjukdom försvagat honom och märkte, att arbetet var för tungt för hans krafter.

Hon ansträngde ögonen för att i det tilltagande mörkret kunna se, om någon syntes till. Men, nej, den långa stigen var öde. Så förgingo några ögonblick — i hennes ångest föreföllo de henne långa som timmar.

någon ändå kom till sist. Ja, det var en landkärria, som sakta skred framåt vägen, medan åkaren förnöjd satt och rökte sin kritpipa.

Fru Anstruther försökte tala, men orden fastnade i halsen. Hennes man höll på att drunkna inför hennes ögon. En gång tilltalade han henne: — hans röst var svag av utmattning. Han sade: »Karin, jag har gjort,

vad jag kunnat, men jag når i alla fall inte land.»

Flickorna lyckades emellertid fångla mannens uppmärksamhet, och han förstod snart, vad saken gällde. Snabb som tanken hoppade han ner från vagnsätet, tog tömmarna av sin förvånade häst och rusade ner till stranden.

— Jag kan inte simma, ropade han och kastade ut de långa lädertömmarna, men om ni kan få tag i de här tömmarna, så tror jag mig i alla fall om att kunna dra er i land.

Mannen kom i grevens tid, ty kaptenens krafter voro uttömda — han kunde inte längre kämpa mot floden. I detta ögonblick kommo flera män med andan i halsen springande från staden.

Det lyckades dem att föra den stackars flickan och hennes räddare i land.

— Å, det är Tamsin Tyler, sade den ene av männen, då de lade henne ned på gräset i ett halvt omedvetet tillstånd. Hur kom hon manne i floden?

— Jag antar att hon druckit igen, sade en annan. Jag har märkt, att Bill Tyler och pojken ha sett rysligt ledsna ut hela denna vecka.

— Det är beklagligt nog så, sade en gammal man i sorgsen ton. Men vi måste på något sätt försöka bära henne hem nu, och först av allt måste någon av er, pojkar, springa efter en droska till herrn. Han tar döden på sig, om han stannar här.

Kapten Anstruther stod darrande av köld, lutad mot ett träd, medan hans hustru stödde honom. De hade naturligtvis inga upplivningsmedel till hands; och det var nästan en (engelsk) mil till staden.

— Nej, tack, min vän, om ni bara äro så snälla och lagar att den där stackars varelsen kommer hem, så skall jag försöka gå, så gott jag kan. Jag skulle frysa ändå mera, om jag stode och väntade, tills en droska hunne komma, sade kapten Anstruther.

— God natt, med er allesammans och tack för all hjälp! Ni kommo i behaglig tid, och jag är mycket tacksam mot er.

— Godnatt, godnatt, och tack själv, ljöd det i korus från männen. De frågade icke, vad han hette och själv talade han inte om det för dem. Den kvinna, för vilken han vågat sitt liv, tycktes icke alls fatta situationen.

(Forts.)

En tillflyktsort.

Bilden på andra sidan visar oss den vackra byggnad, som inrymmer Nässjö barnhem och som invigdes förra året. Som vi se, är byggnaden vacker till sitt yttre, och beträffande inredningen är också den ypperlig. Även omgivningen är tilltalande.

Omkring ett femtontal värnlösa barn ha där funnit huld och vård samt fostras till goda och nyttiga människor.

En småfåglarnas vän.

Småfåglarna kunna stundom ha det svårt, särskilt är detta förhållandet under kalla vintrar. Den som då hjälper dem till litet föda gör verkligen en god gärning. Men om fåglarna berodde av vad vi göra för dem, så bleve det mycket svårt för dem. Utan det är så, att även om dem har Gud omsorg.

Du minnes ju Jesu ord: »Sen på fåglarna under himmelen: de så icke, ej heller skörda de, ej heller samla de in i lador; och likväl föder eder himmelske Fader dem. Ären I icke mycket mer än de?

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 2 maj.

Konungadömets tillväxt.

Matt. 13: 31—33.

Tänkespråk: Ditt rike är ett rike för alla evigheter, och ditt herradöme varar från släkte till släkte. Ps. 145: 13.

Hemläsning enligt Svenska Bibelföringsföreningens textlista:

Måndag:	Jes. 52: 7—12.
Tisdag:	Jes. 12: 1—6.
Onsdag:	Luk. 4: 16—21.
Torsdag:	Apg. 10: 34—43.
Fredag:	Apg. 16: 8—40.
Lördag:	Rom. 15: 8—24.
Söndag:	Matt. 13: 31—33.